

РЕШЕНИЕ

№ 21154

гр. София, 27.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9188** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на С. М. Т., ЕГН [ЕГН] срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) - МВР, с която иска ответника да му заплати:

-сумата от 10 000 лв (десет хиляди лева) - неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени душевни страдания, стрес, малocenност, унижено достойнство и опетнено име в обществото, в резултат на неоснователно наложените със два броя заповеди от 30.09.2024 г. ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца" и „прекратяване на регистрацията на ППС /Лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] / за срок от 6 месеца", ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното й изплащане както и

-сумата от 564.51 лв. /петстотин шестдесет и четири лева и 51 стотинки/ - законна лихва за забава върху главницата от 10 000 лв. за период от дата 24.03.2025г. (датата на влизане в сила на Решение № 10235) до дата 01.09.2025 г. (датата на предявяване на иска).

Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски.

Твърди, че в резултат на незаконосъобразно наложените ПАМ, със Заповед № 3405/30.09.2024г. и Заповед № 3406/30.09.2024г., издадени от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция" - СДВР, въз основа на издаден АУАН от 30.09.2024г. за това, че в [населено място], Т. е управлявал л.а. М. Е500 с рег. [рег.номер на МПС] от [улица], към [улица], като при извършена проверка за употреба на наркотични вещества с Drugtest 500, АРПК-0021 е отчетен положителен резултат. Извършеното е прието за нарушение на чл. 5, ал.3, т.1, пр.2 от ЗДвП. Издаден е и талон за медицинско изследване изследване за ВМА. Двете заповеди за налагане на ПАМ са отменени с

влезли в сила Решение № 7949/07.03.2025г. по Адм. д. № 9743/2024 г. по описа на Административен съд - София-град, 2 състав и Решение № 10235/24.03.2025г. по Адм. д. № 9742/2024 г. по описа на Административен съд - София-град, 51 състав. И по двете дела е приложен препис от изготвената съдебна химико-токсикохимична експертиза рег. № И-1611/13.02.2025г., видно от която от предоставените биологични проби не се установява наличие на алкохол и наркотични вещества.

Ищецът като едноличен собственик и управител на фирма „ФАЙФ СТАРС“ ЕООД, твърди, че за него са настъпили сериозни вреди от невъзможността да управлява МПС, поради отнето СУМПС, тъй като не е имал възможност да изпълнява в цялост дейността си като управител на дружеството. Оставането му без СУМПС значително го е затруднило в ежедневните му грижи за неговата дъщеря, довело е до влошаване на здравословното му състояние. Вследствие на продължителния стрес, тревожност и общественото унижение, произтичащи от неправомерно наложените принудителни административни мерки отключил сериозно психично заболяване, като лекуващият лекар му предписал продължителна медикаментозна терапия (Ципралекс, Флуанксол, А. капе) и препоръки за психотерапия и контролни прегледи.

Постъпил е отговор на исковата молба от ответника на 02.10.2025г., според който исковата молба е неоснователна и недоказана по основание и размер, тъй като липсват елементите на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Според ответника недоказан се явява вторият елемент на отговорността по ЗОДОВ – наличието на вреди. Недоказана е и причинно – следствената връзка между издадените ЗППАМ и претендираните вреди, за които се твърди че са следствие от тези актове. Твърдените и посочени от ищеца вреди са общо формулирани и могат да са причинени от други фактори, като претендираният размер на обезщетението противоречи на принципа на справедливост.

Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР, като се прави и възражение за прекомерност на платения адвокатски хонорар, предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото се иска неговото намаляване да минималния размер.

В открито съдебно заседание, чрез адв. Г. се поддържат исковите претенции. Претендира се присъждане на съдебните разноски по представен списък – адвокатско възнаграждение, депозит за вещо лице и държавна такса – общо в размер на 709,62 евро.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) - МВР се представлява от юрк. В., която оспорва исковата молба, счита, че е недоказана, по отношение на заплатения адвокатски хонорар счита, че не представлява вреди по ЗОДОВ, тъй като страната не е задължена да сключи договор за адвокатска помощ. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Д. намира, че исковата претенция е основателна и доказана, като следва да се съобрази представената медицинска експертиза, според която оплакванията на ищеца и констатираните здравословни проблеми не са били породени от травмиращото събитие, а са с предхождаща давност.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка от органите на СДВР отдел „Пътна полиция“ на 30.09.2024г. по [улица], било установено, че водачът на лек автомобил „М. Е 500 4 М. с рег. [рег.номер на МПС] С. М. Т. управлява същото МПС след употребата на наркотични вещества или техни аналози. Проверката била извършена с техническо средство DrugTest 5000 с номер ARKD – 0049, проба №366, която реагирала положително на „Амфетамин“. На водачът бил издаден талон за медицинско изследване за ВМА – С., като бил уведомен за започване на производството по

издаване на заповед за ПАМ. Бил съставен АУАН серия GA №1320997 и издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка 3406/30.09.2024г. от младши инспектор 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП „Прекратяване на регистрацията на МПС“ за срок от 6 месеца.

Била издадена и втора Заповед №3405/30.09.2024г. от мл. инспектор във 02 група, 02 сектор при отдел „ПП“ – СДВР, с която на основание чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП било отнето свидетелството му за управление на МПС за не повече от 18 месеца.

Било образувано и досъдебно производство 1822/2024г. по описа на 01 РУ – СДВР, пр. пр. №46256/2024г. по описа на СРП за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК. По време на досъдебното производство било установено, че в хода на проверката от органите на отдел „ПП“ Т. вдишал въздух от балон, който се намирал у него и изглеждал превъзбуден, поради което полицейските служители го тествали за употреба на наркотични вещества. След като тестът дал положителен резултат, на място била извикана дежурна оперативна група от 01 РУ – СДВР, бил извършен оглед на лекия автомобил, който бил предаден от Т. с протокол за доброволно предаване за нуждите на разследването, а водачът бил съпроводен до ВМА, където дал кръв и урина за изследване. От заключението на изготвената химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза рег. № И-1503/11.02.2025г. по описа на ВМА, в предоставените биологични проби от С. М. Т. не се установило наличие на алкохол или наркотични вещества. Поради това, с Постановление от 21.02.2025г. на СРП досъдебното производство № 1822/2024г. било прекратено. М. обжалвал пред АССГ Заповед №3406 от 30.09.2024г., която била отменена с Решение №10235/24.03.2025г. на АССГ, 51 състав. Обжалвал и Заповед №3405 от 30.09.2024г., която била отменена с Решение №7949/07.03.2025г. на АССГ, 2 състав.

Претендираните неимуществени вреди ищещът обвързва с изпитаното от него притеснение, че макар да не е извършил нарушението може с да бъде осъден. От 30.09.2024год. - датата на незаконосъобразните заповеди за прилагане на принудителна административна мярка спрямо С. Т., до 24.03.2025г., датата на постановяване на решението за отмяна на втората заповед са изминали повече от шест месеца, като вследствие на лишаването от възможност да управлява МПС, постепенно, но сериозно било влошено здравословното му състояние - психическо и физическо. Твърди, че станал депресивен, не можел да спи, сънувал кошмари, продължителното напрежение му причинило появата на главоболие, безсъние, липса на апетит, както и психическо разстройство, което наложило да търси лекарска помощ. Той и семейството му изпитвали сериозни финансови затруднения. Неоснователното лишаване от възможността да ползва СУМПС е довело до възникване на имуществени и неимуществени вреди, тъй като в качеството си на едноличен собственик и управител на „ФАЙФ СТАРС“ ЕООД бил в невъзможност да пътува, което се налагало постоянно и така не е имал възможност да изпълнява в цялост дейността си като управител на дружеството, което е довело до загуби. Изпитаните затруднения във връзка с това да упражнява ефективно търговската дейност без СУМПС като управител на дружеството „ФАЙФ СТАРС“ ЕООД, според исковата молба са донесли допълнително стрес и неимуществени вреди за С. като глава на неговото тричленно семейство. Оставането му без СУМПС значително го е затруднило в ежедневните му грижи за неговата дъщеря. Твърди, че вследствие на продължителния стрес, тревожност и общественото унижение, произтичащи от неправомерно наложените принудителни административни мерки е отключил сериозно психично заболяване, за което представя Амбулаторен лист № 0001616/16.07.2025 г., издаден от МЦ „Доверие“ АД, с поставена диагноза F32.1 - Умерено тежък депресивен епизод. Лекуващият лекар е предписал продължителна медикаментозна терапия с Ципралекс, Флуанксол, А. капе и

препоръки за психотерапия и контролни прегледи.

По делото е прието заключението на вещо лице по назначената съдебно – психиатрична експертиза, което е дало отговор на следните, формулирани от ищцовата страна въпроси:

1.Какво е психичното състояние на ищеца към момента на изследването и какви клинични симптоми се установяват (депресивни, тревожни, нарушения на съня, апетита, концентрацията и др.)?

Към момента на изследването при С. Т. се регистрира комплекс от симптоми (вегетативни, афективни и поведенчески - стр. 6 от заключението).

2.Налице ли е депресивен/тревожен епизод или друго психично разстройство, и ако да - каква е клиничната квалификация/диагноза съобразно медицинските критерии?

Налице е смесено състояние с водещи емоционални и поведенчески отклонения, преценявани през юли 2025г. като F32.1 Умерено тежък депресивен епизод, но при актуалното изследване смущенията удовлетворяват по-добре диагнозата F43.25 Разстройства в адаптацията със смесено нарушение на емоциите и поведението.

3.От наличната медицинска документация и анамнеза може ли да се определи периодът на поява и развитие на симптомите и съвместим ли е той времево с преживявани от ищеца силни стресови събития?

В наличната документация от юли 2025г. само е споменато начало на смущенията преди повече от година (юли 2024 г.) Предвид механизмите на възникване и на F32.1 Умерено тежък депресивен епизод, и на F43.25 Разстройства в адаптацията със смесено нарушение на емоциите и поведението, не може да бъде изключено най-малкото отключващо, ако не предизвикващо влияние на описваните стресови събития, случили се през септември 2024г.

4.В медицински аспект възможно ли е установеното състояние да е провокирано, отключено или поддържано от продължителен психоемоционален стрес и дали е клинична съвместимост между описаните преживявания и симптоматиката?

Установеното състояние е възможно най-малкото да е отключено и поддържано от психоемоционален стрес, ако не е предизвикано от такъв стрес, съобразно детайлите от амбулаторния лист.

Описваните и споделяните преживявания са основният аргумент за приемане на диагнозата.

5.В каква степен установеното психично състояние е повлияло върху ежедневното функциониране на ищеца (семеини отношения, социални състояние)?

На така зададения въпрос може да се отговори само условно, че разгърналото се психично състояние е нарушило и нарушава функционирането на ищеца. Но предвид неналичието на ясни критерии и рамки за определяне на степента на функциониране в която и да е област (фамилна, професионална или социална) трудно би могло да се конкретизира някаква степен.

6.Може ли да се приеме, че преди издаването на незаконосъобразните заповеди ищецът е бил психично здрав и не е страдал от психични разстройства или не е приемал психофармака?

Националната стратегия за психично здраве на гражданите на РБ за периода 2021-2030 г. приема, че „Световната здравна организация (СЗО) дефинира здравето като състояние на пълно физическо, психическо и социално благополучие, а не просто като отсъствие на болест или недъг. По същата логика психичното здраве не може да се определя просто като отсъствие на психична болест, а като психологично благополучие (т.е. чувство, усещане за благополучие) и/или адекватна приспособимост, съобразена с обществено приетите стандарти на човешки отношения. На този принцип може да се приеме, че преди издаването на конкретните заповеди ищецът е бил психично здрав, най-малкото при отсъствие на никакви диагностицирани смущения.

В противоречие с това са данните от Амбулаторния лист от МЦ „Доверие“ от 16.07.2025г., където

е записано, че пациентът дошъл на първа визита по повод депресивна симптоматика с давност повече от една година.

7. Какви са психичните и емоционални последици за ищеца от преживяното - страх, тревожност, безсъние, изолация, понижено самочувствие, ограничаване на социалните контакти, влошени семейни отношения?

Психичните и емоционални смущения при С. Т., свързани с преживените събития, са вегетативни (нарушен сън, отслабване), афективни (понижено настроение, раздразнителност, страх да шофира, гняв) и поведенчески (засилване на тютюнопушенето, ограничаване на контактите, отказ да шофира, отказ от активно професионално поведение, отказ от полагане на грижи, изолация, склонност към уединяване, изолирано еднолично участие в електронни игри, отказ от провеждане на консултации, отказ от прилагане на препоръчвано лечение).

8. Налице ли са симптоми на посттравматично или продължително стресово разстройство, които да са във връзка с преживяното административно производство и наложените мерки?

Наличната и допълнително получената информация относно състоянието на С. Т. не подкрепят хипотезата за F43.1 Посттравматично стресово разстройство. Налице са обаче достатъчно данни, които удовлетворяват критериите за друго разстройство ОТ СЪЩИЯ раздел (F43 Реакции на тежък стрес и разстройства в адаптацията) - F43.25 Разстройства в адаптацията със смесено нарушение на емоциите и поведението.

По искане на ищеца са разпитани като свидетели А. М. Т., на 55 години – негова майка и съпругата му А. В. Т..

Свидетелката Т. си спомня случката по налагане на ПАМ с големи подробности. Синът ѝ звъннал, за да каже, че не може да закара приятелката ѝ до летището, тъй като е дал положителен тест за наркотици. Той бил отведен в 01 РУ, към 4 - 5 часа го пуснали. Видяла очите му насълзени от това, че го задържат, той е завършил военноморското училище във В. и е капитан на кораб, това било доста унижително, както за него, така и за семейството му. След задържането синът ѝ се затворил в себе си, говорел колко унижен се чувства, не знаел какво да обясни на дъщеричката си - че е наркоман. Той имал бизнес, земеделие, пътувал непрекъснато С. – Р., С. – В.. Това доста се променило след случая. След тази дата до днеска той не е същият човек. Ходи на психиатри, на психолози, пие Ципралекс и е в тотална, дълбока депресия от това, че бил задържан и, че му взели книжката. Преди това никога не е пил лекарства, шампион е по воден риболов, водолаз, военноморското училище го завършил с награда. Изключително жизнен, занимавал се с детето, пътувал три-четири пъти в месеца до Р. и В.. Посещава психиатър и понастоящем в болницата в С., психиатрията при д-р Е. Г. и при д-р Й.. И двамата са му предписвали лекарства, които той отказва да пие. След това отишли при д-р Р. Т., той почти преповторил лекарствата. Завършили с д-р М. Г. от „Токуда“, и към днешна дата посещава неговия кабинет. Към днешна дата той все още не шофира колата си. Постоянно обяснявал как не трябва да пият никакви лекарства, защото ще ги спрат и ще им вземат книжките и на тях. Сутринта на 28.09.2025 г. сутринта той пие аспирин. На 30.09.2025 г. го спират и дава положителна проба за наркотици. Посещението в болница „Доверие“, с поставяне на диагноза при д-р М. Г. е било миналата година, април – май месец.

Свидетелката А. В. Т., на 26 години – съпруга на ищеца не е присъствала при извършване на проверката и задържането. Задържали са го около 12 часа, видяла го към 4 - 5 часа след обяд. Чакала го на пейките долу пред районното. Той се чувствал ужасно. Не искал да говори, отказвал да се храни, единствено пушел. И двамата се занимават със земеделие, постоянно пътували до Р. и В.. Бил активно социален човек, много работел, имали много пътувания. Случката се отразила на съпругеските им отношения, три месеца след това били пред развод, той не можел да кара на детска градина детето.

После седял вкъщи и нищо не искал, дори не разхождал и кучето, спрял да се грижи за всичко. Към днешна дата не шофира, страх го е да кара, защото смята, че отново ще го спрат и отново ще му излезе, отново трябва да мине през това нещо. Преди датата на инцидента свидетелката абсолютно не е забелязала никакви психически отклонения.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Така предявеният иск за вреди е ДОПУСТИМ. Налице е надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Столична дирекция на вътрешните работи е юридическо лице по силата на чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

По отношение на предявения иск, който се основава на незаконосъобразни Заповед №3406 от 30.09.2024г., е отменена като незаконосъобразна с Решение №10235/24.03.2025г. на АССГ, 51 състав и Заповед №3405 от 30.09.2024г., отменена с Решение №7949/07.03.2025г. на АССГ, 2 състав, настоящият съдебен състав приема, че съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени материали по делото, са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Безспорно се установяват претърпени неимуществени вреди за ищеца, както от разпита на свидетелите, така и от заключението на назначената съдебно – психиатрична експертиза. С. М. Т. незаконосъобразно е бил лишен от свидетелството си за правоуправление след извършената му проверка за употреба на наркотични вещества на 30.09.2024г. в [населено място] от органи на отдел „ПП“ СДВР, както и незаконосъобразно е била временно прекратена регистрацията на собствения му

автомобил М. Е500 с рег. [рег.номер на МПС] . Доказани са неимуществени вреди под формата на претърпени душевни страдания, стрес, чувства за малоценност, унижено достойнство и опетнено име в обществото, в резултат на неоснователно наложените със два броя заповеди от 30.09.2024 г. ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“ и „прекратяване на регистрацията на ППС /Лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] /за срок от 6 месеца/.

Вещото лице е потвърдило, че разгърналото се психично състояние след инцидента е нарушило и нарушава и до момента функционирането на ищеца, като към момента на изследването при С. Т. се регистрира комплекс от симптоми -вегетативни, афективни и поведенчески. Налице е смесено състояние с водещи емоционални и поведенчески отклонения, преценявани през юли 2025г. като F32.1 Умерено тежък депресивен епизод, но при актуалното изследване смущенията удовлетворяват по-добре диагнозата F43.25 Разстройства в адаптацията със смесено нарушение на емоциите и поведението.

Вещото лице обаче отбелязва, че в наличната документация от юли 2025г. е споменато начало на смущенията преди повече от година, т.е. приблизително от юли 2024 г., което означава, че симптоми за душевни страдания ищецът е имал още преди датата на проверката от органите на отдел „ПП“ СДВР - 30.09.2024г. Установеното състояние, съобразно детайлите от амбулаторния лист дава информация, че преди издаването на незаконосъобразните заповеди ищецът е бил напълно психично здрав, макар да се отрича от него и свидетелите, че е приемал психофармака. Амбулаторния лист от МЦ „Доверие“ от 16.07.2025г., където е записано, че пациентът дошъл на първа визита по повод депресивна симптоматика с давност повече от една година съдът кредитира изцяло като противоречащ на свидетелските показания на майката и съпругата на ищеца, които следва да се преценяват по реда на чл.172 от ГПК, с оглед на тяхната евентуална заинтересованост. Въпреки това, издадените незаконосъобразни заповеди, лишаването му от правоуправление и временното прекратяване на регистрацията на автомобила му със сигурност е причинило на С. М. Т. психичните и емоционални смущения, свързани с преживените събития, като вещото лице ги описва като вегетативни - нарушен сън, отслабване, афективни - понижено настроение, раздразнителност, страх да шофира, гняв и поведенчески - засилване на тютюнопушенето, ограничаване на контактите, отказ да шофира, отказ от активно професионално поведение, отказ от полагане на грижи, изолация, склонност към уединяване, изолирано еднолично участие в електронни игри, отказ от провеждане на консултации, отказ от прилагане на препоръчвано лечение. Вместо F43.1 „Посттравматично стресово разстройство“, според вещото лице наличната и допълнително получена информация, относно състоянието на С. Т. подкрепят хипотезата за диагноза F43.25 „Разстройства в адаптацията със смесено нарушение на емоциите и поведението“, която не е задължително свързана с посттравматично, в резултат на обсъждания инцидент състояние. Във връзка с това и причинно – следствената връзка между незаконосъобразните заповеди и претърпените вреди се изразява в това, че наложените ПАМ са повлияли и задълбочили, но не причинили изцяло констатираната от близките на ищеца психична и емоционална реакция на случилото се, която е описана в свидетелските им показания и в заключението на вещото лице. Налагането на ПАМ, която после е отменена от съда безспорно е довело до неблагоприятни последици върху емоционалното и психическо състояние на лицето, срещу което е издаден акта, като доказаните по делото психически страдания са пряка и непосредствена последица от

незаконосъобразните заповеди.

Причинена е вреда, която подлежи на обезщетяване, като съгласно практиката на Върховния касационен съд в Решение № 81/27.01.2006г. по гр.д. № 23/2005г., Решение № 129/25.07.2005г. по гр.д. № 2439/2003г. непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите. В настоящия казус, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от заповедта за прилагане на принудителна административна мярка. С оглед на гореизложеното съдът намира, че ако не беше издадена заповедта, то ищецът не би претърпял описаните негативните преживявания, които са се отразили негативно, както на отношенията с близки и приятели, така и на здравния му статус.

Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обезщетението предвидено в нормата на чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора, понесени от ощетения вследствие на увреждането. Задължителни указания в тази посока се съдържат в т. II на ППВС № 4/1968 г.

Основателно се явява направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираното обезщетение, тъй като се установи, че проблемите със психомоторната потиснатост на ищеца и липса на желание за каквото и да е датират преди 30.09.2024г., когато са били наложени двете ПАМ. От представената от ответника Справка - картон на водача на лист 39 от делото се констатира, че за времето от 21.10.2009г. до 30.09.2024г. са му били съставени 31 броя АУАН, има издадени 37 броя фишове и 10 броя заповеди за налагане на ПАМ, включително процесните, което дава информация за него като за човек, който системно и съзнателно пренебрегва правилата за движение по пътищата и е индикация за незачитане на обществения ред и безопасността, както своята, така и чуждата. След като ищецът се показва на пътя като човек, склонен към действия на момента, без да преценява дългосрочните последствия за себе си и околните, то и съдът не може да кредитира безрезервно свидетелските показания на съпругата и майка му в изтъкнатата от тях посока, че именно незаконосъобразните ПАМ са го променили до степента, която описват в показанията си.

Настоящият състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпени неимуществени вреди вследствие отмяната на двата незаконосъобразни административни акта - заповед за прилагане на ПАМ прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца, ще бъде справедливо в размера за сумата от 2000 евро /две хиляди евро/. Дължи се присъждане и на законната лихва върху главницата от датата на отмяна на незаконосъобразния административен акт – датата на постановяване на Решение №10235/24.03.2025г., което е окончателно (т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК), до датата на предявяване на иска 01.09.2025г. – 112,91 евро, както и от датата на предявяване на иска до окончателното плащане.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят направените по

делото разноски (представя списък с доказани разноски от 709,62 евро), съразмерно с уважената част от иска, които съдът определи на 277,58евро. На ответника СДВР, съобразно отхвърлената част от иска се присъжда сумата от 30 евро юрисконсултско възнаграждение, която следва да се приспадне от разноските на ищеца и такива да му се присъдят по компенсация.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 11 състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи - МВР да заплати на С. М. Т., ЕГН [ЕГН] сумата от **2 000 /две хиляди/ евро** обезщетение за неимуществени вреди - душевни страдания, стрес, малоценност, унижено достойнство и опетнено име в обществото, в резултат на незаконосъобразни ПАМ, наложени със Заповед №3406 от 30.09.2024г., издадена от мл. инспектор във 02 група, 02 сектор при отдел „ПП“ – СДВР, отменена с Решение №10235/24.03.2025г. на АССГ, 51 състав и Заповед №3405 от 30.09.2024г., издадена от мл. инспектор във 02 група, 02 сектор при отдел „ПП“ – СДВР, отменена с Решение №7949/07.03.2025г. на АССГ, 2 състав, ведно със законната лихва за забава върху главницата от дата 24.03.2025г. (датата на окончателното Решение № 10235/ 24.03.2025г.) до датата на предявяване на исковата молба, възлизаща на **112,91 евро /сто и дванадесет евро и 91 евроцента/**, ведно със законната лихва върху главницата (2000 евро) от датата на предявяване на иска 01.09.2025г. до окончателното й изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над присъдения до претендирания размер от 5112,92 евро.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи – МВР да заплати на С. М. Т., ЕГН [ЕГН] разноски по компенсация в размер на **247,58 евро / двеста четиридесет и седем евро и 58 евроцента/**.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: